

צ'יצ'ולט'ס פילוסופיה למחזיקיה

מרדוך: זה שום דבר, אם אני רוצה אני זורק אותו לי.
החברה: מה אתה מדבר הרבה? גראה אותך.
מרדוך: דבר גדול! (מסתכל על החברה בבזו וזורק את הלוקס בכוח לתוך הים). נו, מה אתם אומרים עכשיו?
 ענו לו החברה: אין לך אופי. כל אחד יכול להשפיע עליך.

* * * בני מוריד מעפילים

בני הפוליטרוק: היה אוכל את עצמו אם היה מפסיד פעולה אחת. באחת מהרודות הלילה בקיסריה צירפו אותו לחולית המים, שמתפקדה היה להעביר את המעפילים מהסירה אל החוף. הוא עבד כמו חמור. היה מעמית על גבו יהודי עם כל תפצויה, מדשדש במים ברגלי הסליק שלו ומוריד אותו בחוף. בובלה היה מקבל את המעפילים, מושק אותם ומעביר אותם הלאה. בסירה האחרונה עמדה עוד דמות עצומה והתחננה: "חבר, נעמט מיד".

בני העמים: את ההר על גבו ובנשימה קטועה הגיע לחוף. המעפיל זינק מגבו, ספח על שכמו, ואמר: סלמתאק, בני".

* * * האחות של מרדוך

בית של מרדוך היה מקום מפגש של החברה בזמן החופש. האמא שלו הייתה מכינה סנדוויצ'ים וזה, החברה מבררים על זקסים בלחש. אבל למרדוך הייתה אחות כזאת, שמה שהיה נכנס לה באופן, היה יוצא לה מהפה. פעם ישבו החברה ונתחו פעולה שכתרגיל נחתה, עד שבאה אחותו של מרדוך והתחילה לפקח אנשים. לחש אחד החברה למרדוך: "שמע, תתפטר מהאחות שלך אחת ולתמיד".

וכנס מרדוך למטבח וחזר אחרי רגע, סילק את אחותו מהחדר ואמר לחברה: "אמא לא מסכימה בשום אופן. היא אוהבת אותה יותר מדי".

* * * פישקה והברווז

גבעת חיים הייתה פעם ברוזיה גדולה ומחלקת פלמה. מתוך סיבות שאינן ברורות עד היום לא הורשו חברי המחלקה לעבוד בברוזיה. אבל החברה, שאהבו מאוד ברוד זים, היו מבקרים אצלם בלילות לראות אם הכל בסדר. ביקורים אלה גרמו לבלבול שלם בחשבונות מנהל הענף. לילה אחד יצא פישקה (זה שרצה תמיד שיקראו לו יודקה) מהברוזיה ובחיקו ברוז. כשעבר ליד הברז הבחין פתאום בשומר המשק שיצא מהמחסן והחל להתקרב אליו במהירות בלתי רגילה. כשהשומר הגיע למרחק שבו אפשר להבדיל בין ברוז לבין מנבת, הדף פישקה בתנועה פחדנית את הברווז מחוזו וצעק: "מה הוא רוצה ממני? ! שיעזוב אותי! קח אותו מפה!".

* * * א"ש במרסיי

שמדך בא בפעם הראשונה למרסיי, הוא לא סמך על אף אחד והחליט שצריך להיות זהיר, מה שלא יהיה. אחת הבחולות שראתה את מלך מסתכל לצדדים הבינה אותו לא נכון וקראה לו: מסס! מלך לא חשב הרבה והתכופף.

* * * הערות

פ עם בכינים מ"ממים, הוריד ה"דוקטור" על החברה הרצאה פוליטית של שעתים. ה"דוקטור" היה נואם כ" חסד. הוא שם את בני הפוליטרוק בכיס הקטן שלו. אחרי ההרצאה, כשכולם יצאו להתאורר ולעכל את המסקנות, מצא מישהו על השולחן את ראשיהפוקים של נאום ה"דוקטור" ובין השאר רשום:

- 2) הפסקת המאבק. (להתרגז).
- 7) הסיוון. (להרים את הקול, כי הנימוקים אינם משכנעים).

* * * תוכנית התקפה

גאל וציפיב ישבו על יד מפה ותיכנונו מבצע נגד המצרים. יגאל ייצג את היהודים וציפיב את המצרים. אמר יגאל:

- "בלילה אני תופס את המשלט הזה."
- אמר ציפיב:
- "או אני שולח הנה טור משורין שיאגוף אותך משמאל."
- אמר יגאל:
- "אבל כאן יש לי שני סיקס פאונדרס."
- אמר ציפיב:
- "או אני שולח פלוגה שתתפוס את המשלט של החירבה."
- אמר יגאל:
- "כאן כבר יושבת מחלקה עם נשק סמייע."
- חשב ציפיב וחשב ולבסוף אמר:
- "אם ככה, אז אני קורא לאו"ם."

הציזבאת, שמקורו במלה הערבית ציזב, היה פאר הפלמ"ח. אמנם לא יצר את כל הציזבאת בעצמו. אולם הוא שימש מדגרה, מברר ומזקק. ברבות הימים החלו גם כותבי המאמרים הראשיים להשתמש במלה זו. על כן מעדיפים דן בן-אמוץ (100 ק"ג) והיים חפר (50 ק"ג) להשתמש במלה "כזבים". ואת האוסף המקורי הראשון של כל ציזבאת הפלמ"ח, העומד להופיע החודש, קראו בשם "ילקוט הכזבים". להלן מבחר מייצג שנלקט מתוך הספר ומגוש בזה לקורא.

באופן יסודי את תוכן הארגונים, היה מוציא משם שמנת, תפוחים, שוקולד ולפעמים אפילו גלידה. לצאת החוצה כבר יכול היה בעצמו, מפני שבפנים הגוף שלו היה מתכווץ עוד יותר.

לילה אחד הוציא את הראש שלו מהחור, ופתאום הפסיק המקרר לעבוד. הגוף שלו התרחב, וכך תפסו אותו בבוקר.

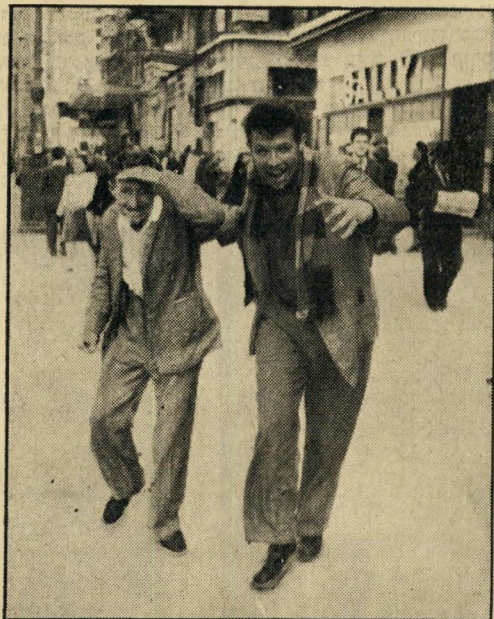
* * * פילוסופיה

יסן העציב למד שנה פילוסופיה. כשבא להלייזוסף שלחו אותו לעבוד בכניין, בערב בא הבנאי לסידור העבודה ואמר בפנים חוריים:

"קחו אותו ממני. אני לא יכול יותר. אתרו לעצמכם, אני עומד על הפיגום בקומה השנייה, ופתאום הוא שואל אותי: שמע, מניין אתה יודע שאתה בכלל קיים?"

* * * אין איזה פירות?

שבת אחרי הצהרים יוצא ראש עיריית טבריה, בדרך כלל, בלוויית אשתו ומטייל בנחת ברחובות. פעם עבר על

דן בן-אמוץ (ימין) ושואל ביבר במרסיי

"עשו מה שהצרפתים עושים!"

פני ביתו של עופר וראה את אדון וגברת ביבר (הזקנים של עופר) יושבים על המרפסת.

"שלום, אדון ביבר". אמר ראש העיר.

"שלום, כבוד ראש העיר". אמר אביו של עופר.

"ונכנס אצלכם קצת?" שאל ראש העיר.

"בבקשה, בבקשה". אמרו הזקנים של עופר.

הוציאו כסאות למרפסת ושמו על השולחן קערה מלאה פירות: שופים, ענבים, גלון, אבטיח, וגם כמה תפוחי עץ.

ראש העיר לקח שני ענבים ואשתו לקחה שופי. אכלו לאט לאט ולפי הבעת פניהם נראה היה שאין הם מרוצים. לבסוף

לא התאפק ראש העיר ושאל:

"תגיד אדון ביבר, אין איזה פירות בבית?"

"כל הפירות לפניך". אמר אביו של עופר.

"אין איזה מלפפון צעיר?" שאל ראש העיר.

* * * האופי של מרדוך

פ עם יצא מרדוך עם עוד כמה חברה לשוט על הכנרת. כדי שיהיה רומנטי לקח אתו מרדוך את הלוקס של

הדיגים. ככה שטו על הכנרת עד שהתחיל להיות משעמם.

אימרים החברה למרדוך: זרוק את הלוקס ליס, נראה אם יש לך אופי. אמר מרדוך: מה זה שייך לאופי? אם אני

רוצה אני זורק אותו ליס.

החברה: זרוק אותו, נראה.

מרדוך: חבל על הלוקס.

החברה: אין לך אופי.

מרדוך: לי אין אופי?

החברה: אין לך.

מהירות משעממת

פ עם נסע סמוך הגדול במהירות עצומה בדרך מחיפה לחלאביב, וכשהתחיל להשתעמם, הוציא מקל דרך החלון ועשה טררר על עמודי הטלפון.

* * * קרניבאל הפרחים

אחרי חודשים רבים של עבודה קשה בעליה ב' לקחו החברה ממרסיל חופש ונסעו לראות את קרניבאל הפרחים בניצה. לפני שהרכבת, וזה אמר להם אבי האחראי שישתדלו לא להתבלט בניצה מפני שהניירות שלהם לא בסדר ומפני שיש לו מספיק צרות עם המשטרה גם בלעדיותם. כשהחברה הגיעו לניצה, חבשו מיד את משקפי השמש שלהם והצליחו ללכת בצדדי הבתים עד שמצאו מלון, בשביל פליטים מפולניה. לפנות ערב יצאו לרחוב ואחרי שקבעו בניניהם מפגש במקרה שמישהו ילך לאיבוד (בצרפת זה קל מאד, אתה שואל צרפתי-ה בית — שלה), שאל בנך את עופר באיזה מובילה יאתך עד הבית — שלה), שאל בנך את עופר באיזה אמצעים עליהם לאחוז כדי לא להתבלט.

תעשו כל מה שהצרפתים עושים ואף אחד לא ישים אליכם לב", אמר עופר.

ראו שהצרפתים אוכלים ושותים יין — נכנסו למסעדה הזמינו סלט, לבניה, חביטה ובקבוק יין. ראו שכולם קונים פרחים וזורקים אותם על הבתורות — עשו אותו הדבר. הכל הלך בסדר ואיש לא שם לב אליהם, עד שהתחילה תהלוכת הבובות הגדולה. בנך אמר שמוכרחים להצטרף לתהלוכת המסכות כדי לא להתבלט. החברה הסכימו. הלך בנך ושכר מסכות ענקיות, החברה נכנסו והצטרפו לתהלוכה. מן הון להון, השיר יודע איך, מצאו את עצמם החברה בראש התהלוכה. הקהל מחא כפיים וורק עליהם פתחים. עופר ראה שזה יהיה עסק ביש אם לא יתחמקו מהתהלוכה. משך אחריו את החברה לחוף סמטה צרה אבל כל התהלוכה המשיכה ללכת אחריהם. הם עוד היו יוצאים איך שהוא מן העניין, אבל לסמטא לא היה מוצא.

* * * קבלת פנים למוסה

ב 47 ישבו החברה במרסיל וחזן מעניני עלייה ב' לא היה להם מה לעשות. יום אחד קיבל עופר טלגרמה ממו"ס הספורטאי ובה כתוב: "אבוא בשישי ברכבת הצהרים, סטופ, חכה לי בתחנה". (עין ארכיון ההגנה — המבלה"ד). עופר התקשר עם המשטרה, הודיע לקצין שחבר חשוב של "אגודת צער בעלי חיים" עומד להגיע למרסיל והאגודה המקומית מבקשת רשות לערוך לו קבלת פנים חגיגית. הרשיון ניתן והחברה נגשו להכנות. ציירו סיסמאות, קנו פרחים, צחצחו את זוג האופנועים, מצאו את המרדך של סוכן האניות אצל מוקה ושכרו ליומים שני אקורדיוניסטים עזרים מהרחוב.

למחרת, ב-12 פחות רבע, עמדו כל החברה בתחנת הרכבת לבושים בגדי חג. עופר הביט בחוסר סבלנות לאורך הרציף, כפפות עור לבנות על ידיו ומקל טיול תלוי על זרועו.

ב-12 בדיוק נכנסה הרכבת לתחנה, כשמוסה מציץ מאחד החלונות. שוטר פתח לו את הדלת והקונדוקטור כיוון את

שאר הנוסעים לדלת השנייה. האקורדיוניסטים פתחו בנגינת "ערבי זקן צולע ומסכן" והחברה לגלגו את המרדך האדום

על פתח הקרון. ברגע שעופר הוריד את המגבעת ושם אותה

יד לוח לבו, נפרשו סיסמאות האגודה. (טוב האריה החי

מן הכלב המת" ו"ברוך בואך החיה שבאדם").

קהל רב הצטופף משני צדי המרדך. מוסה לגמרי לא הת

בלבל והשתתחה לנוכחים בציניות. עופר לחץ את ידו ואמר:

"כאוניה טרופת מפרשים החוזרת לנמלה וכבן אובד השב

לחיק אמו, ככה באת אלינו מוסה היקר". ומוסה ענה:

"איפה לקחת כל כך הרבה צרפתים? ויחי לה פראנס!"

השוטרים הצדיעו, החברה והקהל מחאו כפיים והמנגנים

המשיכו לנגן. לבסוף, הכניסו את מוסה לטקסי, שני האופנו"ר

עם טטו מלפנים ומרסיל חזרה לחייה התקינים.

* * * המקרר

שלתו מנועולים חדשים על דלת ביתה הקירור במשק, לא ידעו החברה מה לעשות, ופרשת בדיקת בתי הקירור

בלילות ודאי היתה מסתיימת, לולא הפאטנט של יוסקה.

בקי ביתה הקירור היה חור, שדרכו היו מוציאים את הי

בלוקים של הקרת.

יוסקה היה נצמד לחור עד שהגוף שלו היה מתכווץ קצת

מהקור, והחברה היו דוחפים אותו פנימה. לאחר שבדק

• רביסון שואל ביבר.

* בני מהרשק
 ** משה טנה
 *** יגאל אלון, וזרובל, קצין מודיעין של חזית הדרום.